

Η πιο εύκολη απ' όλες! (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είμαστε έτοιμοι για κατηγορίες, είμαστε έτοιμοι για κατακρίσεις. Κι' αν ακόμη κανένα άλλο κακό δεν θα έχουμε κάνει, αυτό θα είναι αρκετό για να μας καταδικάσει και να μας οδηγήσει στη γέεννα, αυτό μπορεί να μας περιβάλλει με μύρια κακά.

Και για να μάθεις με ακρίβεια, άκουσε τον προφήτη που λέει: «Καθόσουν και κακολογούσες τον αδελφό σου» (Ψαλμ. 49,20). Όμως θα πεις, όχι εγώ, αλλά εκείνος. Και βέβαια εσύ το κάνεις. Διότι αν εσύ δεν έλεγες, ο άλλος δεν θα το άκουγε. Αλλά κι' αν συνέβαινε να το ακούσει, όμως εσύ δεν θα ήσουν αίτιος της αμαρτίας.

Πρέπει να σκεπάζουμε και να αποκρύπτουμε τα ελαττώματα των συνανθρώπων μας κι' εσύ με το πρόσχημα της φιλαγαθίας τα κοινολογείς; Δεν γίνεσαι κατήγορος, αλλά φλύαρος, ανόητος, μωρός. Τί φοβερό! Ντροπιάζεις μαζί μ' εκείνον και τον εαυτό σου και δεν το αισθάνεσαι!

Πρόσεχε πόσα κακά προέρχονται απ' αυτό. Εξοργίζεις τον Θεό, στενοχωρείς τον πλησίον, κάνεις τον εαυτό σου υπεύθυνο για την κόλαση. Δεν ακούς τον Παύλο που λέει για τις χήρες γυναίκες: «Όχι μόνο γίνονται αργόσχολες, αλλά και φλύαρες και περίεργες, πηγαίνοντας από σπίτι σε σπίτι και λέγοντας εκείνα που δεν πρέπει» (Α΄ Τιμ. 5,13.).

Ὡστε, κι' όταν πιστέψεις αυτά που λέγονται κατά του αδελφού σου, ούτε τότε πρέπει να τα κοινολογείς, και ασφαλώς ούτε όταν δεν τα πιστεύεις. Αλλά παντού μόνο τον εαυτό σου να σκέπτεσαι, φοβούμενος μήπως κατακριθείς απ' τον Θεό. Να φοβάσαι μήπως κατακριθείς και για τη φλυαρία σου, γιατί η πράξη αυτή είναι φλυαρία.

Γιατί το κοινολόγησες; Γιατί μεγάλωσες το κακό; Αυτό έχει τη δύναμη να μας καταστρέφει. Γι' αυτό έλεγε ο Χριστός «μην κρίνετε, για να μην κριθείτε». Αλλά κανένας λόγος του Χριστού, ούτε αυτά που λέχθηκαν εναντίον του Φαρισαίου, μας σωφρονίζουν. Εκείνος είπε μία αλήθεια, «δεν είμαι όπως αυτός εδώ ο τελώνης», και καταδικάστηκε, αν και δεν άκουσε από κανέναν τα όσα είπε. Εάν εκείνος που είπε μία αλήθεια, χωρίς να την ακούσει από κανέναν, καταδικάστηκε, αυτοί που λένε ψέματα και διαδίδουν παντού εκείνα που ούτε οι ίδιοι τα πιστεύουν, σαν φλύαρες γυναίκες, τί φοβερό δεν θα πάθουν και τί δεν θα υποστούν;» [1]

«Γνωρίζοντας, λοιπόν, αυτά αγαπητοί, ας αποφεύγουμε την κακολογία.

Γιατί δεν υπάρχει αμαρτία ούτε δυσκολότερη ούτε ευκολότερη απ' αυτήν. Για ποιό λόγο; Γιατί γίνεται πιο γρήγορα από κάθε παρανομία, όπως και γρήγορα παίρνει μαζί της αυτόν που δεν προσέχει. Οι άλλες αμαρτίες, βέβαια, χρειάζονται και χρόνο και έξοδα και φροντίδα και συνεργούς και πολλές φορές με το πέρασμα του χρόνου σταματούν.

Θέλω να πω το εξής...

Προτίμησε κάποιος να σκοτώσει, προτίμησε κάποιος να κλέψει και να αρπάξει. Έχει ανάγκη από πολλή εργασία, και με την αναβολή πολλές φορές σταματάει τον θυμό του, απομακρύνεται από την κακή διάθεση, διαλύει την διεφθαρμένη σκέψη, δεν προσθέτει στην απόφαση το έργο.

Στην περίπτωση, όμως της κακολογίας δεν γίνεται έτσι, αλλά μας παίρνει εύκολα μαζί της, εάν δεν είμαστε πολύ προσεχτικοί. Και δεν μας χρειάζεται ούτε χρόνος ούτε φροντίδα, ούτε έξοδα, ούτε κάποια κοπιαστική εργασία για να κακολογήσουμε, αλλά φθάνει μόνο να αποφασίσουμε κι' αμέσως η σκέψη βγήκε κι' έγινε πράξη. Γιατί μόνο η γλώσσα είναι αυτή που κάνει το έργο αυτό.

Επειδή, λοιπόν, είναι γρήγορο το κακό κι' εύκολα μας κυριεύει η αμαρτία, κι' επειδή η ποινή και η τιμωρία είναι φοβερή, και το κέρδος ανύπαρκτο, ούτε μικρό ούτε μεγάλο, ας αποφεύγουμε με μεγάλη προσοχή την ασθένεια αυτή, ας καλύψουμε τα ξένα κακά, κι ας μην τα διασύρου-με. Ας συμβουλευούμε αυτούς που αμαρτάνουν, όπως και ο Κύριος λέει: «Αν σου φταίξει σε κάτι ο αδελφός σου, πήγαινε και δείξε το φταίξιμό του αυτό, όταν είναι αυτός κι' εσύ μόνο» (Ματθ. 18,15).

Επομένως, ο κρυφός έλεγχος, θα κάνει πιο εύκολη τη θεραπεία.

Ας μην ερεθίζουμε ούτε να κατατρώγουμε τα ξένα τραύματα. Ας μην μιμούμαστε τις μύγες, αλλ' ας ζηλέψουμε τις μέλισσες. Οι μύγες κάθονται στα τραύματα και δαγκώνουν, οι μέλισσες πετούν επάνω στα λουλούδια. Γι' αυτό οι μέλισσες κάνουν κηρήθρες, ενώ οι μύγες μεταφέρουν αρρώστιες, σ' όποια σώματα θα καθίσουν. Κι' αυτές είναι σιχαμερές, ενώ εκείνες ποθητές και διάσημες. Κι' εμείς, λοιπόν, ας ετοιμάσουμε την ψυχή μας να πετάξει στο λιβάδι της αρετής των αγίων, κι ας συλλέγουμε τη μυρωδιά των κατορθωμάτων τους, και μην ερεθίζουμε τα τραύματα του πλησίον μας.

Αλλά κι αν δούμε ότι το κάνουν αυτό μερικοί, ας τους κλείνουμε το στόμα, αντιτάσσοντας σ' αυτούς τον φόβο της τιμωρίας και θυμίζοντας σ' αυτούς τη συγγένεια με τους αδελφούς τους. Εάν, όμως, δεν θα υποχωρήσουν σε τίποτε απ' αυτά, ας τους ονομάζουμε μύγες, για να τους απομακρύνει τουλάχιστον η ντροπή της ονομασίας αυτής από την κακή αυτή συνήθεια ώστε, αφού απαλλαγούν από αυτή την κακή ασχολία, να ξοδεύουν όλη τους τη φροντίδα στην έρευνα των δικών τους κακών.

Γιατί έτσι, κι' αυτοί που έχουν πέσει θα αναστηθούν με την υπενθύμιση, αφού τα αμαρτήματά τους δεν διασύρονται, και αυτοί που σκέπτονται συνέχεια τα δικά τους κακά, εύκολα θα τα απομακρύνουν, αφού με την υπενθύμιση των σφαλμάτων τους γίνονται πιο διατακτικοί στην διάπραξη άλλων αμαρτημάτων, κι' αυτοί που συνέχεια προσέχουν την αρετή των αγίων, θα έχουν μεγάλο ζήλο για να τους μιμηθούν» [2]